

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Χίλια κ' ἐτηκόσα πέντε,
τὰ κουνόμμε κ' ἐν ακουσιζέντα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομαί γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κ τὰ φράγκα εἶναι μ ὄνο.
Γὰ τὰ ξένα θυμῶς μέρα—δ ε κα φράγκα και ἴστο χ ερι.

Εἰς γνάθιν φέρομεν παντός εὐμοῦδου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅσοις ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Σεπτεμβρίου δεκάτη κ' ἑβδόμη
κ' ἀπὸ βρώμα γραζίζουσι οἱ δρόμοι.

Ἐτηκόσα μετροῦμε κ' ἔπειτὰ
μὲ σημετα θριάμβων ἀπτά.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα χεῖμαρρον φόδῶν
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μεταφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι δράσεως μεγάλης πολιτάρχου σταθμός,
'στὴν οἰκίαν' Ἐμπειρίκου, δεκατέσσαρ' ἀριθμός.

κ' εἶπεσ παρόμοιοι στρατός
νὰ γληη κ' ἔδω πέρα.

Εἶδες σημαῖας Πρωσοῦνιδ
νικῶν καλλιστεράνων,
κ' ἦκουσας γύρω μουσικάς
θουρίων και παιάνων.

Εἰς τὸν Διάδοχον φῶθ,
τὸν Κωνσταντίνον δηλαδῆ.

Κ' ἦλδες πάλιν στὴν κοιτίδα, ποῦ τὴν σκέπουν Παρθενῶνες,
κ' ἦλδες πάλιν στὴν γαλήνη τῶν δειῶν σου Παλατιῶν,
κ' ἔμπροσά σου παρελαύνουν στραταὶ και λεγεῖνες
βουληφόρων τροπαιοῦχων μὲ σημαῖας ρουσοφετῶν.

Ἦλδες λοιπόν, Διάδοχε, στὴν γενεθλίαν γῆν,
τῆς δόξης τὴν πηγῆν.

Ἦλδες κ' εὐθὺς ἐξήγειρες ἐν τῆς μακρῆς τῶν νόρκης
λυποδαίτους' Ἕλληνας, ἀπλοϊκοῦς, ἀνάρχεις,
ἕνα λαὸν κυρίαρχον μὲ κλέος αἰωνόβιον,
ὅπου τὰ πᾶντ' ἀνέχειται μ' ὄπομορην Ἰάβειον.

Ἐπὶ ταῦτας τὰς σημαῖας
τῶν στρατῶν τῶν δημοφίλων
βλέπε στρατιάς δημομαῖας
πὸς φρονάτων και ἀλλήλων.

Εἶδες και τὴ θανάσια
τῶν Γερμανῶν γυμνάσια,
κ' ἔμπροσ παρήλασαν στρατοὶ
κ' Ἀδοιματῶν ἀειτοί.

Ἐπὶ τὴν οἰαν ἀειτῶν
βλέπε νίκας βουλευτιῶν,
βλέπε σπαραγμὸς πεινῶντων
και πολέμους Κυβερνῶντων.

Ἐκτίταξες ἀπὸ ἤγηλ
στρατοῦ τοῦ Κάιζερ σφρηγῶν,
διήλδες ὄντα πολλὰ
και πόσον ἔγνωσ στρατηγῶν.

Πι σημαῖα λαρεντή
και παρῶμνητος ἀπτή
τῶν κλεινῶν ρουσοφετῶν,
τῶν κωνῆς και φιλαρπάγων.

Νικαι σ' ἐπέρωσαν ἐκεῖ
κ' ἐμβρατηρίων γλώσσα,
και σ' ἔχαιρέτησε λευκὴ
σινὰ τοῦ Βαρβερόσα.

Τοῦτη μόνον κωματίζει,
τοῦτη μόνον μᾶς οἰτίζει,
τοῦτη μᾶς φρονηματίζει.

Ἀνέπ' εἰς ἔνος ἀειτὸς
κλαγγῶν σὶνὸν λέρα,

Ἐπὶ ταῦτην κ' ἰστρατός...
ζείδωρον δι' ἔλους μάρνα,
καλοπείρασι χροσῶ.

